

Szenes Hanna versei

ANYÁMHOZ

Honnan tudod azt, hogy sírni: magánügy?
Hogy a lélek titka a kín?
Hogy nincs az a jajszó, vád, keserűség,
mely átüt a szív sebein?

Hisz hallod az orkánt:
csak tátja a torkát,
s hegycsúcs, szakadék vele bőg.
És látod a tengert,
mit mélydűhe felvert,
s most tombol a szirtek előtt.

És döng a világ és forr a tenyészet,
zablát nem tűrve magán –
honnét van legbelül ekkora csönded?
Hogy lettél bátor, anyám?

Nahalal, 1940. január 15.

GERGELY ÁGNES FORDÍTÁSA

TOMBOL A HÁBORÚ

Tombol a háború, a földet tűz emészti,
árad a vér viharzó tengere,
mégis meggyújtom kis lámpásomat,
hogy ráleljek valakire.

Lámpásomban a pici fény kialszik,
elvakítja a tűz a szememet:
hogy ismerem fel, ha ott áll előttem,
hogy ő az, akit keresek?

Jelöld meg, én Uram, tégy jelet homlokára,
s akkor a nagy tűz bárhogy elvakít,
szent szikrádról, az örökkévalóról
majd föl ismerem azt a valakit.

Náhálál, 1940. október 11.

SZÉKELY MAGDA FORDÍTÁSA

DAL GALILEÁRÓL

A hegyeid, mint bárhol a hegyek.
Aranyzöld fény völgyek, sziklák felett,
gyengéd a domb árnyék-bordázata.
De csak a hegy – még nem Galilea.

A mezőid, mint bárhol a mezők.
Védi a föld a mélyben rejtezőt;
kenyér, s gyümölcs titkát kell óvnia.
De a mező – még nem Galilea.

Fiaid, mint bárhol a férfiak.
Kemény a munka és hosszú a nap.
Az arcokon mély barázdák sora.
De a fiak – még nem Galilea.

De ha hegyeid közt az ezredévek
emléke a szivekben újraéled,
ahogyan föl-fölsír a fuvola:
az már Galilea.

Náhálál, 1941. május 20.

SZÉKELY MAGDA FORDÍTÁSA

ZARÁNDOKÚT CAESARIÁBA

Némuljatok el! idelent
a tengeren átkel a csend,
s a parton a mézszinű por
– már láttam e port valahol –
így szól: innen vétettetek.

Hát örvendve lépdeljetek,
bár idegen népekre lett
testálva, csak gyertek, csöndben,
a feléledt múlt van a földben:
Caesaria.

És majd ha elértük a romteli várost,
súgni csak akkor súgjuk a pár szót:
Hazajöttünk. És élünk!
És ráfelel akkor a kőben a béke:
Itt várunk, kétezer éve.

Szdot Jam, 1941. október 27.

GERGELY ÁGNES FORDÍTÁSA

HA SZEMBEJÖNNÉL

Ha szembejönnél, kezed zsebrevágva,
a tekinteted csupa nevetés,
s lépteidet visszhangozná a járda,

csak állnék akkor, bámulva riadtan,
mint fényes látomásra.

A kétely fala leomolna bennem,
sírva-nevetve karomat kitárnám,
hiszen te hívnál boldog ölelésre:
hát itt vagy végre, itt vagy, drága bátyám!

Szdot-Jam, 1942. március 5.

SZÉKELY MAGDA FORDÍTÁSA

ÚTON

Útrakeltem, mert hívtak.
Hívtak, hát útrakeltem.
Útra, hogy el ne essem.

Hanem a keresztútnál
fehér hideg tódult fülembe
és kicsordult a könnyem.
Valami elveszett örökre.

Caesaria, 1942. december.

GERGELY ÁGNES FORDÍTÁSA

MAG

Lehullt magocska, apró, sárga petty.
Elkerülte az utcaköveket,
egy réstre talált ott, ahol
leülepedett már egy pici por,
hőtől-fagytól megóvni épp elég
a végtelen lét csöppnyi rejtékét.
Porburokban várja a gyöngé mag
az első tavaszi napsugarat,
míg el nem jön a pillanat.

1942. december 24.

SZÉKELY MAGDA FORDÍTÁSA

A SZÉTSZÓRATTATÁS LEÁNYA HÓRÁT JÁR

A hóra viharzik, iramlik a tánchad,
sodor, ki-kitör, tovavisz.
Vad ritmusa árad,
e pöre varázslat,
és elfogy a fájdalom is.

És fordul a test, és rándul a váll,
és tűzzene, lángzene dallama száll,
de a tánc, dalolás
csupa néma fohász
Ahhoz, ki jövőnkre s a Műre vigyáz.

És egyszeriben...
A szem megütődik egy árnyalakon,
a társak ölelnek – alél a karom,
még hívna a dal, de hiába a szándék,
már mindenemet betölti az árnykép,

mert kék szeme rám néz, néz kutatón,
mert ajka bezár konokul valamit,
mert terjed a csönd, bár zajlik a tánc még –
s már édesanyám van csak velem itt.

Caesaria, 1943. február 27.

GERGELY ÁGNES FORDÍTÁSA